

ако искашъ да изпѣя най-хубавото парче, що ти се харесва.

Инокентий.

(Мисли). Е тогава, почни отъ тамъ . . . гдѣто странникътъ се завръща и намѣрва къщата опустѣла.

Бистра.

(Спомяна си). Гдѣто странникътъ се връща: „въ късна доба“.

Инокентий.

(Подпушилъ луличка). Да, отъ тамъ.

Бистра.

(Се поискашля и съ тихъ гласъ почва).

Въ късна доба
Странникъ порта хлопна,
Порта хлопна —
Порта заключена,
Съ рѣждиви кувфари,
Въ дворъ погледна
Бурени обрасли,
Въ тремъ надникна —
Пусти пустиняци,
Бухали прѣхвъркватъ . . .

Инокентий ободрилъ глава слуша ясения момински гласъ, а сълзигѣ се затъркалягѣ по изпитото му лице. Нѣщо задавя гърдитѣ му и той, безъ да продума, излиза.

Мълчание.

Еремия.

Загадъченъ човѣкъ!

Бистра.

Защо излѣзе безъ да каже нѣщо?